

Sanctorū
dissidium
in excusa
da nega
tione Pe
tri.

affirmat Petrum negasse Christū, ut
purum hominem, id est, in sciātū fuisse
Christum esse purum hominem, non
tamē negasse esse Deum, & hominē.
Et hac ratione explanat verba Petri
non noni hominem. i. esse purū ho
minem. Nescio, scilicet, hominem, quia
scio Deum. In quam quoque sententiam
vī uisus Leo Papa sermone. 9. de passio
ne Domini: itemque Bernardus Quib.
omnibus a stipularur Prudentius, in
hymno ad Gallicarum in hac uerba;
Fleuit negator denique ex ore pro Jap
sum nefas, Cum mens maneret inno
cens, animūque seruaret fidem. Hac
tamen piam Petri defensionem Hie
ronymus lib. 4. in Matthæum carpit.
Vnde ait, Sic descendunt apostolum. ut
Deum mendacij reum faciant. Et deni
que hoc commentum frivolum esse
existimat. Augustinus uero hūc fa
nores Petri, peruersum esse putat.
Vnde ait, An apostolus Petrus, sicut
cum fauore peruerso excusare quidā
nititur, Christum non negauit, quia
interrogatus ab ancilla. hominem se
nescire respondit, sicut alij euangeli
stæ testantur expressius, Quasi qui ho
minem Christum negat nō Christū
negat? Et hoc in eo negat, qui factus
est pp nos ne periret qd fecerat nos:
& infra, per quid autem est caput ec
clesiæ, nisi per hominem? Quomodo autē
est in corpore Christi, qui negat ho
minem Christū? Sed quid multis im
moror? non enim Dominus ait. Non
cantabit gallus donec hominem aut
filium hominis neges, sed donec me
neges, Quid est me, nisi quod erat? &
quidem Christus erat? Quid quid er
go eius negauit Christum negauit,
Dominum Deum suum negauit. Le
ge homiliam. 66. in Ioannem. Verū
tamen diceret aliquis, qui uolet tuta
ri priorem sententiam, Hilariū, & Ambro
sium, non dixisse Petrū negauisse ho
minem esse Christum. sed hominem
purum. Ad hanc. n. rationem, vī sape
re Ambrosius, Petrum dixisse, se ne
scire Christum esse hominem pu
rum, quia credebatur esse Deum, & ho

minē. At uero si hæc defensio placet,
utiq; Petrus non negauit Christum,
sed ipsum germana confessione est
confessus. Vbi ergo ueritas uerborum
Christi, priusquam gallus cauter ter
me negabis? Ter me negabis est, ter
mea personā negabis, persona autem
Christi est diuina, & humana; ergo
Petrus hanc diuinā, & humanā per
sonam negauit. Et rursus merito esset
danda hæc confessio Petri, & laudāda
& nō uitio tribuenda. At uero Petrus
recordatus uerbi quod dixerat Domi
nus, ter me negabis fleuit amare. Cur
fleuit amare, nisi quia turpius nega
uit, Quocirca Theo. in comm. ad Lu
cam. 22. hanc sententiam stultam dixit esse.
Quidā, inquit, nescio quam stultā
pro Petro defensionem fingunt dicē
tes audacter, qd nō negauit Petrus, sed
dixerit, nescio hominem, hoc est nescio
purum hominem, sed Deum hominem fa
ctum. Horum autē in sapiens argumen
tum alij relinquant. Mendacem. n.
faciunt Dominum, & aduersantur cō
textui euangelij: nulloque modo face
re poterunt, ut cohæreat consequētia
narrationis. Sed & Petrus quare fle
uit, si non negauit?

Porrō Hilarius soluit hoc argumē
tum, quod Petrus fleuit pp trepidatio
nem, & quasi dubitationē qua habuit
ad uocem ancillæ: sed Christus nō di
xit, Ter pp me trepidabis, sed, Ter me
negabis. Et demum cum Theophila
ctus, tū Chrysostomus existimant Pe
trum permissum a Domino labi in
scdissimam negationem, quia fuis vi
ribus fretus, Domino dicenti, Nō po
tes me sequi modo, ipse contradixit
dicens, cur non possum sequi mō? Quā
obrem hoc mihi indubitarum uideat,
Petrum negasse uerē Christum, cum
dixit, Nescio hominem. Etenim respon
sionem accommodauit interrogationi.
At interrogatio erat si erat ipse ex di
scipulis Christi, & iō respondet se nō
nosse Xpm, ut inde ad Christi fami
liā se non pertinere doceret. Et qñ re
stitit Christo uolenti illius lauare pe
des, restitit ex humilitate, quia se in
dignum

Lucæ. 22.
Matth. 16.
Marc. 14.